

sygn. akt I A Ca 901/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kościółek

Sędziowie : SSA Władysław Pawlak

SSA Anna Kowacz Braun

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2013 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi A. L. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 września 2011r. sygn. akt I A Ca 732/11 oddalającym apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 marca 2011r. sygn. akt I C 403/10 oddalającego powództwo powoda A. L. w sprawie przeciwko B. B. i Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...) o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

postanawia

odrzucić skargę.

sygn. akt I A Ca 901/13

UZASADNIENIE

Powód A. L. w skardze o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego o oddaleniu apelacji skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie oddalającego powództwo wskazał jako podstawy wznowienia art. 403 § 2 k.p.c. , a to wobec wykrycia nowych faktów i dowodów, które mogły mieć wpływ na treść wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, a nadto art. 403 § 1 pkt. 2 k.p.c., gdyż opisany wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa.

W motywach skargi wskazał, że ;

- żądanie przez sąd rozpoznający sprawę, wskazania przez skarżącego lekarza akademickiego w okresie studiów medycznych, w toku postępowania zakończonego wyrokiem było oczekiwaniem rzeczy niemożliwej, skoro nie było lekarza akademickiego dla studentów medycyny w ramach Akademii Medycznej, co zbędnie skoncentrowało uwagę procesową powoda i wyjaśnione zostało po zakończeniu prawomocnym sprawy,

- w konsekwencji wnosił w skardze o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka B. K., której adres ustalił w lipcu 2012r. oraz z zeznań świadków E. M. i M. P. (którego adres ustalił w czerwcu 2013r.) na okoliczność, że 1975 i 1976r. był zdrowy psychicznie,

- zarzucił, że zeznania świadków Z. Ż., J. H. oraz przesłuchanie B. B. są niezgodne z prawdą i jako fałszywe stanowią przestępstwo, skoro w opisanym pozwem okresie powód nie leczył się psychiatrycznie, a dokumentacja została sfalszowana przez C. W., zaś dokumentacja pozwanej B. B. nie zawiera daty wystawienia karty;

- zaprzeczył, by dokumentacja medyczna oceniona przez Sąd I instancji dotyczyła stanu jego zdrowia, skoro z zeznań świadka B. P. wynika, że w okresie 1975 i 1983r. powód był zdrowy psychicznie a nadto bezzasadnie pominięto zeznania świadka A. G. a nadto dokumentacja ta zawierała braki dyskwalifikujące ich wartość dowodową.

Na tych podstawach domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Jest w sprawie niewątpliwe, że istota prawomocnie zakończzonego postępowania, prowadzonego w latach 2008 do 2011, z którego wyrokiem łączy się wniesiona skarga dotyczyła ustalenia, czy w okresie przełomu lat 1975-1976 oraz stycznia 1983r. skarżący był poddany leczeniu psychiatrycznemu.

Sąd Apelacyjny zważył;

za utrwalony w orzecznictwie sądowym uznać należy pogląd, że badanie przesłanki oparcia skargi o wznowienie postępowania na ustawowej podstawie nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012r. sygn. I CZ 104/12 lex nr. 1232738)). Stąd przed przystąpieniem do oceny wartości merytorycznej wskazanych podstaw zbadania wymagała okoliczność, czy podstawy te istnieją w rozumieniu prawa procesowego. Na wstępie należy zauważyć, że skarga o wznowienie postępowania jest szczególnym środkiem zaskarżenia zmierzającym do ponownego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem co do jej istoty, jeżeli zachodzą przewidziane ustawą przyczyny (podstawy).

Ocena czy przytoczone przez składającego skargę podstawy odpowiadają ustawie dokonywana jest na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie, z art. 410 § 1 k.p.c. w ramach wstępnej kontroli skargi sąd rozważa: czy został zachowany termin, ocenia dopuszczalność skargi, oparcia jej na ustawowej podstawie i uprawnienie do jej wniesienia. Oparcie skargi na ustawowej podstawie wznowienia oznacza, że powinna być sformułowana w sposób odpowiadający przepisom art. 401 do 404 k.p.c., a w uzasadnieniu powinny być zawarte argumenty, zezwalające na stwierdzenie, że podstawa ta rzeczywiście zachodzi.

Tak ujęty zakres kognicji sądu badającego skargę na posiedzeniu niejawnym nie obejmuje oceny jej zasadności, w tym zwłaszcza, czy przytoczone okoliczności mogły mieć wpływ na wynik sprawy. To może być dokonane jedynie po przeprowadzeniu rozprawy (art. 412 k.p.c.), na co wskazuje postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2007 r. III UZ 9/07, OSNP 2008/19-20/303).

Artykuł 403 § 2 k.p.c. wprowadza przesłankę wznowienia związaną z późniejszym wykryciem okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Chodzi więc o okoliczności i środki dowodowe istniejące już w czasie, kiedy toczyło się postępowanie objęte skargą o wznowienie, ale nie znane stronie i z tego powodu jej niedostępne. Muszą to być przy tym takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które nie tylko nie zostały ujawnione w poprzednim postępowaniu, ale w czasie jego trwania miały dla strony skarżącej charakter "nieujawnialny"; strona nie miała do nich dostępu i nie musiała ich znać. Chodzi tu bowiem o faktyczną niemożność przedstawienia dowodów, a nie zaniechanie tego wskutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny. Z wywodów skarżącego wynika natomiast, że wskazane przez niego dowody istniały w czasie orzekania w sprawie i przy dołożeniu należytej staranności skarżący mógł je przedstawić. W szczególności wszystkie dowody osobowe łączyły się ze zdarzeniami (leczenie powoda albo znajomość studencka) możliwymi do zidentyfikowania w okresie prawomocnego postępowania. Dokumenty medyczne opisujące sytuację zdrowotną powoda w okresie objętym pozwem były znane powodowi, podobnie jak i konieczność wykazania ich nieprawdziwości, a dowody osobowe, na które się obecnie powołuje, mogły zostać zaoferowane sądowi rozstrzygającemu spór. Nie do zaakceptowania jest przy tym teza skarżącego, że ukierunkowanie postępowania dowodowego na osobę lekarza akademickiego w okresie studiów powoda wykluczało możliwość

wskazania świadków w osobach zeznań B. K. , E. M. i M. P.. Także fakt ustalenia adresów zamieszkania tych świadków nie jest prawnie doniosły, skoro nie ta okoliczność stanowi podstawę wznowienia (zresztą trudną do zaakceptowania w warunkach porównania relacji czasowych zdarzeń objętych pozwem z datami toczącego się postępowania i jego czasem trwania). Wszystko to upoważnia wniosek, że wyłącznie w gestii skarżącego leżało powołanie w odpowiednim czasie wskazywanych obecnie świadków, stąd też jego zaniechanie w tym względzie nie może skutkować wznowieniem postępowania. Konsekwencją jest stwierdzenie, że opisana skargą podstawa z art. 403 § 2 k.p.c. w rzeczywistości nie istnieje.

Nie stanowi też podstawy dla wznowienia postępowania odmienna ocena dowodów ze strony skarżącego od tej jaką dokonano w ramach postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem (zeznania św. P. czy pominięcie dowodu z zeznań św.G.)..

W ocenie Sądu Apelacyjnego także zarzutu skarżącego oparcia wyroku na fałszywych zeznaniach wymienionych świadków czy przesłuchania strony nie można podciągnąć pod podstawę przewidzianą art. 403 § 2 k.p.c. W powołaniu na wywód Sądu Najwyższego zawarty w postanowieniu z dnia 16 lipca 2008 r. II CZ 49/08, niepubl. należy stwierdzić, że fakt składania fałszywych zeznań można udowodnić wyłącznie prawomocnym wyrokiem karnym skazującym za popełnienie tego przestępstwa. Brak takiego dowodu wyklucza możliwość uznania, że doszło do wykrycia okoliczności faktycznych, o jakich mowa w powołanym przepisie, a co za tym idzie uznać, że ta przesłanka z podstawy wznowienia ze skargi powoda w rzeczywistości istnieje..

Z uwagi na nadzwyczajny charakter skargi o wznowienie postępowania, wyrażający się również tym, że może być ona oparta wyłącznie na podstawie przewidzianej ustawą, za pozbawione znaczenia prawnego uznać należało zastrzeżenia skarżącego dotyczące podnoszonych nieprawidłowości w przeprowadzeniu postępowania dowodowego i oceny dowodów z dokumentacji lekarskiej przez Sąd I instancji jako miarodajnej dla oceny roszczenia. Okoliczności te nie stanowią same w sobie ustawowej podstawy wznowienia postępowania.

Mając powyższe na uwadze uznał Sąd Apelacyjny, że wskazane skargą podstawy wznowienia w rzeczywistości nie istnieją i dlatego orzekł jak w postanowieniu na podstawie art.410§1 k.p.c.